

Възпитаничката на Музикалното училище Божана Славкова спечели престижния поетичен конкурс „Мили Дуели“

Понеделник, 22 Април 2024

*711 автори от 105 страни са си оспорвали първото място в продължение на година

С безапелационните 968 точки и първо място в новата класация на най-големия световен поетичен конкурс „Мили Дуели“ Божана Славкова става първият български автор, спечелил голямата награда. Тя ѝ бе присъдена за поетичния филм "Дървото с некролозите". Лентата е творчески продукт между нея, Денис Стоянов и Денислав Маринов.

„Благодаря за подкрепата и възможността да претворя това много лично и важно за мен стихотворение във филм“, написа на стената си талантливата възпитаничка на НУМСИ "Проф. Панчо Владигеров" - Бургас

В тазгодишното 8-о издание на конкурса участие са взели 711 автори от 105 страни. Инициативата протича в продължение на цяла година.

Божана Славкова се занимава с поезия, кино, визуални изкуства, театър и пърформанс. Образованието ѝ е музикално – флейтист е, завършила е НУМСИ "Проф. Панчо Владигеров" в Бургас. Тя е носител на наградата на името на Петя Дубарова в морския град.

Самият организатор на конкурса Нермин Делич дава на проекта 240 точки в една от категориите.

В елитната класация намират място още двама българи. Популярният поет Георги Гаврилов заема петото място, а Даяна Чобанова е класирана под номер 24.

ДЪРВОТО С НЕКРОЛОЗИТЕ

Не мога да намеря двойника си
в некролозите, сраснали се с дървото.
Сякаш, като заковеш некролога няколко пъти, умножаваш безсмъртието,
а не смъртта.
Покрива се мъртво с мъртво
върху живото дървесно тяло.
Компост от спомени.
Тук никой не ме помни,
не е имал моята кръв.
Аз така и не знам коя е моята група.
Мога да съм всяка.
Баща ми е В, а майка ми – А.
Баща ми има съсирек в мозъка си.
Съсири се в мозъка ми.
Защо не му казах нищо?

Може би трябва да съобщаваме смъртта,
но защо трябва да я обновяваме -
40 дни, 6 месеца, година.
Може би показваме, че сме живи -
времето тече за нас?

Не, спря,
съсири се времето
и на никъде не отивам.
Превърнах се в това дърво с некролозите,
хапещи се за това кой да бъде запомнен.

Дървото не го ли боли?
Не се ли задушава под всичката тази тежест от истории и очаквания,
роли – „Любящата майка, дъщеря и колега“, „Добър баща, отдаден служител, мил син“,
предвидености, разкрасявания, блудкавости и кич.
Смъртта е кичозна.

Не можем ли просто да станем пръст или прах?
Оставете ме на мира!
Искам да ме разпръснете след моята смърт,
да мога да танцувам по вятъра
и да не съм съсирек или дърво на никого.